

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ALBERT TINENANT

ΓΕΛΑ ΠΑΛΗΑΤΣΕ!..

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ, ηθοποιός του θεάτρου, 32 ετών.
ΡΟΖΑ, μητέρα του, 65 ετών.

(Στο καμαρίνι του Φερνάνδου. Ο Φερνάνδος, καθισμένος μπροστά σ' ένα καθρέφτη φοράει το κοστούμι του Παλιάντσου και μακιγιαρίζεται. Ένω έτοιμάζεται έτσι, μονολογεί.)

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— Γέλα, παλιάντσου!.. Γέλα, κι' άς πεθαίνεις... "Αχ!... (Βήχει). Φτωχή μου μάνα!.. Πρέπει για σένα σήμερα να πιάσω τον πιο τραγικό ρόλο. (Βήχει). Φτωχή μου γρηιά μαουούλα!.. Γιατί έζησες τόσο πολύ; Για να δής νεκρό το μόνο σου γυιό;... "Ας βάλλω κι' άλλη πούδρα εδώ, κάτω από τ' όμους, για να μη φαίνονται τόσο εινε κομμένα. "Ετσι... Πώς άρρωστος δεν ξέρω κι' άγιο!.. "Ήμουν τόσο γερός! Τόσο εύχριστός! Προφύθησα τόσο στο καλλιτεχνικό μου στάδιο! Σιγά-σιγά έβγα να γινώστος σ' όλον τον κόσμο σ' όσον. Με τη φωνή μου μάγενα όλη την Ευρώπη. Και τώρα; (Βήχει). Τώρα είμαι άρρωστος, άρρωστος βαρεία, καταδικασμένος σ' ένα θάνατο. "Ω, Θεέ μου, τί άγωνία!.. Τί μαρτύριο!.. Τί νύχτες άγρονίας και σπαραγμού, στο έρημικό μου δωμάτιο!.. Πόσο υποφέρω, Θεέ μου!.. Δεν μπορώ πια να τραγουδήσω. "Η άρρώστεια του λαιμού μου με σκοτώνει!.. Μαζύ με τη φωνή μου γίνω και τη ζωή μου... "Αντίο δόξα, θριαμβοί, μέθη της ζωής!.. "Αντίο για πάντα όνειρα, έλπίδες, έρωτες!.. Πεθαίνω τόσο νέος ακόμα, απάνω στην άνθησι της ζωής, απάνω στο μεσορράχημα της δόξας μου... Κι' όλοι, όλοι μ' άφρηθκζανε, Θεέ μου!.. "Ένα άηδόνι βουβό ποιος γυρίζει να τ' ο κιντάξει; Μά ή φτωχή μου μαουούλα δεν ξέρει τίποτα. Εινε γρηιά και ή καρδιά της εινε άδύνατη. Δεν πρόκει να μάθη πώς είμαι τόσο άρρωστος. Θάβρη σήμερα να με δει, θα κατεβή από τ'ο μικρό προάστειο πού μένει μαζύ με την άδελφή μου Γ.σως. Γι' αυτό σήμερα πρέπει να φαίνομαι άνθηρος, να είμαι εύθιμος, φρειακιδωμένος για να μη νάνηληφθ ή δόξα μάνα μου τ'ο χάλια μου. (Βήχει). "Α, όχι βήχας!.. "Όχι!.. Γέλα παλιάντσου, γέλα, μη βήχεις!..

(Μπαίνει άσφρα η γρηιά μητέρα του Φερνάνδου, Ρόζα.)
ΡΟΖΑ.— Παιδί μου! (Τόν άγκαλιάζει).

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— "Ω, μαουούλα μου!.. "Ήθεξ!..
ΡΟΖΑ.— Τί κάνεις, παιδάκι μου; Είσαι καλά;
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— Πολύ, πολύ καλά... Κι' από μαουούλα μου; Κι' ή Λίνα; Εινε καλά;
ΡΟΖΑ.— Καλά, δόξα στο Θεό!
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— "Όραία! Κάθισε τώρα να ξεκουραστής. (Βήχει).
ΡΟΖΑ.— Γιατί βήχεις, παιδί μου;
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— Λοιπόν, πώς σου φαίνομαι με τ'ο κοστούμι αυτό;
ΡΟΖΑ.— Θά τραγουδήσεις άποφες;
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— Ναι, βέβαια.
ΡΟΖΑ.— Θά ήθελα να σ' άκούσω, παιδί μου.
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— "Ω μητέρα μου, μ' άκουσε τόσες φορές! "Άλ- λωστε άποφες το μελόδραμα θ' άρχιση πολύ άργά. (Βήχει).
ΡΟΖΑ.— Γιατί βήχεις, Φερνάνδε;
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— (άλλοιόσως πάλι κουβέντα).— Λοιπόν δεν είμαι τέλειος παλιάντσος, έ; Χά! Χά! Εινε ένας από τους καλύτερους ρόλους μου αυτός.
ΡΟΖΑ.— Για τραγουδήσω λίγο την άρία σου, παιδάκι μου.
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— Ναι... Ναι. Μά... Έξοις, μητερούλα μου, άν τραγουδήσω τώρα θα ζουραστό, και τ'ο βράδυ δεν θάβαι ώραία ή φωνή μου.

ΡΟΖΑ.— Καλά, παιδί μου, καλά.
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— (χαϊδεύοντάς τη).— Μαουούλα, καλή μου, γλυκιιά μητερούλα μου!..
ΡΟΖΑ.— Παιδί μου, πόσο στενοχωρούμαι πού ζεις μακριά μας!
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— Υπομονή!.. Μιά μέρα θα σιμίζουμε και θα ζήσομε για πάντα μαζύ. (Βήχει).
ΡΟΖΑ.— Μά γιατί βήχεις, παιδί μου;
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— "Ω, είμαι λίγο κρονωμένος. Δεν εινε τίποτα...
ΡΟΖΑ.— Νά φυλαχτής.
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— Ναι... ναι... Λοιπόν; Εινε καλά ή Λίνα;
ΡΟΖΑ.— Εινε καλά και πάντα ύιορφη.
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— Πρέπει λοιπόν να παντρευτή. Θάχξες έτσι ένα γαμπρό πού θα τόν άγαπάς σάν γυιό σου, θ' άποκτήσης έγγονάκια...
ΡΟΖΑ.— Κι' έσύ, δεν θα παντρευτής έσύ;
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— "Ω, ναι, μπορεί να παντρευτώ μία μέρα με κάποια ώραία πριματόνα.
ΡΟΖΑ.— Φαντάζομαι πότες θα εινε έρωτευμένες μαζύ σου, Φερνάνδε μου!..
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— Καλή μου μητέρα!.. (Βήχει).
ΡΟΖΑ.— Αυτός ο βήχας σου με άνησχει, παιδί μου. "Έχεις πυρετό; Για να δω τ'ο χέρια σου.
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— (άποκαλύπτοντάς της).— "Ω μητέρα! Δεν έχω τίποτα. Δεν τρυμάξεις άδικα, μητέρα...
ΡΟΖΑ.— Δεν θάβανες άσχημα άν πήγαινες σ' ένα γιατρό, παιδί μου.

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— Σε καλό σου, μητέρα! Δεν είμαι άρρωστος πού λέω. Μά δεν με βλέπεις πού είμαι έτοιμος για τ'ο θέατρο; Δεν με βλέπεις πού είμαι ένας τέλειος παλιάντσος; Χά! Χά! (Βήχει όλο ένα και πού σιχνά, πού δυνατά). Και τώρα, καθώς σου είπα, μαουούλα μου, πρέπει να φύγεις για να τομαστώ έντελώς. Νά γυρίσως λοιπόν, μαουούλα μου, σπίτι. Θάβαι μονάχη κι' ή Λίνα και θα σε περιμένη. Πήγαινε λοιπόν, μαουούλα μου... (Βήχει).

ΡΟΖΑ.— "Αντίο, παιδί μου. Κάθισμα πού είσαι καλά. Κιντάξε να σου πέρσνη κι' ο βήχας. (Τόν άγκαλιάζει και τόν φιλεί).

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— Μά για στάσου, μαουούλα. Πάρε χίλια φράγκα. "Άλλοτε σου έδωνα περισσότερα. Μά δεν πήρα ακόμα τ'ο μισθό αυτού του μηνός. Πάρε όσά- σον αυτά τ'α χίλια φράγκα τώρα

και θα σου στείλω κι' άλλα σ'ό λίγο...
ΡΟΖΑ.— Ευχαριστώ, παιδάκι μου. (Κινεί να φύγη).
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— Στάσου, στάσου, μάνα μου, Μά στιγηί!.. Στάσου να σ'ε δω λίγο ακόμα... (Φιλεί τ'α χέρια της). Μαουούλα μου!.. "Αχ, πώς ξαναγίνονται παιδί σιμά σου!.. Χαϊδεψέ με, μαουούλα μου, έτσι όπως με χείδεψες όταν ήμουν μικρός...
ΡΟΖΑ.— (του χείδεψε τ'ο πρόσωπο και τ'ο κεφάλι). Παιδί μου! Φέρσε με, μητέρα, μη μου βγάλής τη συγκίνησι!..
ΡΟΖΑ.— Κλαίς, Φερνάνδε;
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— "Όχι. Πώς τ'ο φαντάστηκες αυτό;
ΡΟΖΑ.— Τά μάτια σου εινε διακρονωμένα, παιδί μου.
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— Κάτινα σήμερα πολύ.
ΡΟΖΑ.— Τ'ο κάτιναμο λοιπόν θα σου φέρνη και τ'ο βήχα. Μή καντζεις πολύ, Φερνάνδε. "Εσύ δεν καντζεις άλλοτε.
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— Ναι, δεν θά ξανακαντζω. (Βήχει πολύ δυνατά). Πήγαινε λοιπόν, μητέρα. Και κιντάξε να παντρεύης γρηγορα τη Λίνα. "Έχω γραμμένα τ'ο δνομά της μερικά χρηματάκια.
ΡΟΖΑ.— (φιλωτάς τον και πάλι).— "Αντίο, παιδί μου...
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— Στο καλό, μητέρα! Και μη στενοχωριέσαι. Θάρω θά σ'ε δω πολύ γρηγορα. Στο καλό, στο καλό, μητερούλα μου!.. (Η γρηιά φεύγει. Ο Φερνάνδος πνίγεται στο βήχα).
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— "Ήταν καιρός να φύγη! Φτωχή γρηιά! (Βήχει). Πεθαίνω, Θεέ μου!.. Πώς θά τ'ο μάθη μία μέρα αυτό! "Ας μη ζή, Θεέ μου, ίσαμε τότε καλύτερα. (Πέφτει επάνω σ'ε μα πολυθρόνα). Πεθαίνω!.. Μάνα μου!.. Πώς θάθελα να πεθάνω μέσα στην άρχαλιά σου! Πώς θάθελα... Φτωχή παλιάντσου!.. Τώρα μπορείς να βήχεις έλευθερα. Βήξε, βήξε... Σε λίγο θ' άρχιση ή παράστασις... Πρέπει να τραγουδήσω καλά, τ' άκου; Νά είσαι εύθιμος κι' άς πεθαίνω. Φτωχέ παλιάντσου!.. (Κλαίει άσυμκράτητα, πνιγμένος στο βήχα).

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— Τί νύχτες άγρονίας και σπαραγμού στο έρημικό μου δωμάτιο!..

Αιλή της Βλαχιάς και πέθανε στο "Άγιον Όρος, ως καλόγηρος, σ'α 1789) επαναλαμβάνει την παράδοσι αυτή σ'α «Νηπτά "Ανθη τους.

"Ήδου ο σχετικό στίχη του Δαλντόν: Λέγοναι πώς εις τ'ο Δαρφνι αυτό ή "Ιστορία του "Ίμπεριου έγινε—ριμάδα θαυμασία! Και πώς ή Μαργαρόνα του, γυνάικα "Ίμπεριου έδω έκαλογέροισιν, άγάπη του Κυριου ειτα και ο "Ίμπεριος, και παρ' αυτού κανήσθη αυτό τ'ο Μοναστήριον και πλιό έκαλοποιήθη.

"Από τούς δικούς μας ποιητάς, ο κ. Κωστής Παλαμάς έστιχοποίησε τ'ο ειδύλλιο του "Ίμπεριου και της Μαργαρόνας σ'ε τρία τετράστιχα της συνολογής του «Ίαμβου και "Ανάπαιστου.

